

Иван Вазов
Клисурата

Трус ли гороломен
надве презполви се,
някой ли огромен
Крал Марко проби те,

Искърът ли твоите
гранити проеде,
бог ли сам в завойте
водний друм проведе –

о, Балкан – не зная:
но творенье нема
друго, като тая
клисура-поема.

Ред долове тъмни
канари гигантски,
гори, урви стръмни,
върхове балкански!

Дивотий и хубост,
раеве незнайни,
в природната грубост
красоти омайни –

прехласват очи ни
край Искъра дивен –
от буйни картини
синджир непреривен!

Всеки миг ни с нови
изненади чуди,
самотий сурови
влакът като буди.

О, влак, по-полека!
Спри скорост голема.
Та по-дълго нека
таз чета поема.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4726>]